

Димчо Дебелянов

Тиха победа

Денят за труд е отреден,
за сласт и мирен сън – нощта,
а що е нощ и що е ден
за нас, изгнани из света?

Сурова вярност на дълга
смени живота пъстролик
и сля се радост и тъга,
сроди се малък и велик.

Вървим под тежките крила
на буреносна, мощна бран
и върху хиледи чела
чер жертвен кръст е начертан.

Но няма мраз да заледи
топлик жадуващия чълн,
нито ще трепне пред бедн
обуреваемият чълн.

Че светли тайни дух прозря
и аз обикнах тоя път,
по който земните недра
тъй властно мамят и зоват.

– Ти наш си, твоят дълг
е дълг на хрупкавия злак –
в земята майка опознал,
при нея да се върне пак.

Венци от слънчеви цветя
в долини слънчеви плете
и в кротък унес чака тя
да дойде нейното дете.

– Дойди, но с подвиг увенчай
ти своята брэнна суета
и нека бъде твоят край
една усмихната мечта!

Ноще, тъй светло примирен,

аз гледам звездния покров
и тихом се струи над мен
и крепне земната любов.

Разстлала се е ясна шир
и в нея странникът недраг
след много бури най-подир
намира своя роден бряг.

Там родни сенки с родна реч
посрещат брата и сина,
а нейде гордо и далеч
плющят победни знамена!...

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Силвия Гогова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/6182>]